

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/92/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118384753
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:6118384753.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlady Simkovej a JUDr. Karola Krochtu, v spore žalobcu: Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 31 340 890, právne zastúpený.: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava proti žalovanému: F. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. 8, XXX XX Q., o zaplatenie 15.281,08 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 9Csp/37/2019-69 zo dňa 20.06.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o trovách konania.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol o zaplatení 15.281,08 Eur s prísl., cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.964,18 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy:

- O 112,54 € od 16.03.2018 až do zaplatenia,
- O 106,74 € od 16.04.2018 až do zaplatenia,
- O 112,18 € od 16.05.2018 až do zaplatenia,
- O 108,96 € od 16.06.2018 až do zaplatenia,
- O 114,34 € od 16.07.2018 až do zaplatenia,
- O 111,21 € od 16.08.2018 až do zaplatenia,
- O 112,34 € od 16.09.2018 až do zaplatenia,
- O 117,65 € od 16.10.2018 až do zaplatenia,
- O 114,66 € od 16.11.2018 až do zaplatenia,
- O 119,92 € od 16.12.2018 až do zaplatenia,
- O 117,03 € od 16.01.2019 až do zaplatenia,
- O 118,21 € od 16.02.2019 až do zaplatenia,
- O 131,36 € od 16.03.2019 až do zaplatenia,
- O 120,74 € od 16.04.2019 až do zaplatenia,
- O 125,86 € od 16.05.2019 až do zaplatenia,
- O 123,23 € od 16.06.2019 až do zaplatenia,

a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobca n e m á nárok na náhradu trov konania a žalovanému nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 1 ods.2, § 2 písm. d), § 7 ods.1, § 11 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ust. § 517 ods.1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.01.2013, ust. § 251, § 255 ods.1, § 262 ods.1 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že cieľom § 7 ako aj § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. je, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poistného plnenia a pod.). Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Poukázal na rozhodnutie NSS ČR sp. zn. 1 As 30/2015 ako aj na rozsudok KS v Prešove sp. zn. 20Co/72/2017.

4. V prejednávanej veci žalobca v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti vyhodnotil žalovaného ako na splácanie spôsobilého dlžníka neberúc do úvahy jeho CB skóre bližšie k statusu „zlé“. Žalobca sa však najmä žiadnym spôsobom nezaujímal o skutočný príjem žalovaného a o jeho priemerné mesačné výdavky na živobytie (náklady na bývanie, stravu, hygienu, lieky a pod.). Zisťovanie bonity dlžníka iba „pohodlným - povrchným“ spôsobom cez register a bez urobenej skutočného auditu domáceho rozpočtu nie je ničím iným ako hrubým porušením odbornej spôsobilosti. Súd prvej inštancie bol presvedčený, že v prípade, ktorý nastal a v ktorom žalobca poskytol úver hrubým porušením povinnosti odbornej starostlivosti overovania bonity dlžníka je nutné urobiť záver, že poskytnutý úver je bez úrokov a poplatkov a bez možnosti jeho platného predčasného zosplatnenia. Žalobcovi mala byť priznaná iba suma istiny splatná ku dňu jeho rozhodovania, rovnako ako aj dlžné poistné. Dlžné a súdom priznané poistné predstavuje 54,- Eur, pričom toto nespadá pod bezpoplatkovosť úveru. Pod bezpoplatkovosť naopak spadajú poplatky za upomienky vo výške 36,- Eur (1. Upomienka - 10,- Eur, 2. Upomienka - 25,- Eur), preto nepovažuje súd za potrebné rozoberať ich nedôvodnú výšku a to, že upomienky v uvedených sumách boli už opakovane vyhlásené za neprijateľné zmluvné podmienky. Pokiaľ ide o dlžnú istinu, tak zo sumy 15.000,- Eur bolo zaplatených 1.370,60 Eur (1.514,60 Eur - 144,- Eur). Podľa žalobcom predloženého rozpisu splátok mala byť ku dňu rozhodnutia súdu zaplatená istina 3.280,64 Eur. Dlžná a súdom priznaná istina tak predstavuje 1.910,04 Eur (3.280,64 Eur - 1.370,60 Eur).

5. Základná úroková sadzba ECB bola 0,00 % ročne a potom výška úrokov z omeškania je 5,00% ročne. Pri určovaní úrokov z omeškania postupoval súd prvej inštancie tak, že bral do úvahy istinu splátok podľa rozpisu splátok predloženého žalobcom a zaplatené sumy žalovaným (č.l. 49,50). Žalobca požadoval úroky z omeškania odo dňa 15.01.2017 (č.l. 51).

6. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil tak, že žalobca bol v konaní zjavne prevažne neúspešný, nárok na náhradu trov konania nemá a prevažne úspešnému žalovanému nárok nepriznal, keďže mu žiadne trovy nevznikli.

7. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Napadol nesprávnosť výroku II. a výroku III. rozsudku. V odvolaní namietal, že riadne preskúmal bonitu žalovaného, z príjmu bude možná mesačná úhrada splátky úveru a to aj po odpočítaní všetkých výdavkov na domácnosti. Žalovaný neuviedol, a žalobca nebol povinný skúmať, aké sú jeho mesačné výdavky na bývanie resp. na platenie výživného. Je v záujme banky skúmať bonitu klienta, aby nedochádzalo k bezdôvodnému obohacovaniu spotrebiteľov na úkor banky. Žalovaný mal vôľu úver získať, prejavil vôľu ho riadne splácať a neodmietol splátky vo výške stanovenej v zmluve, pričom tieto by neohrozili jeho status, rovnako ako jeho všetky dovtedajšie záväzky v úhrne. V prípadoch, v ktorých mal žalobca pochybnosti o bonite klienta a jeho schopnosti splácať, zmluvu o úver neuzatvorí. Uzatváraním nevýhodných zmlúv o úvere pre spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní splácať, by dochádzalo k úbytku a teda škode na strane žalobcu a takéto konanie odporuje priamo definícii podnikania, v zmysle ktorej cieľom podnikania je dosahovanie zisku. Pokiaľ spotrebiteľ nie je schopný uhradiť ani len istinu úveru, nie len, že žalobca nedosiahne cieľový zisk, ale dostáva sa k danému úveru do straty. Súčasne poukázal na skutočnosť, že žalobca predložil súdu prvej inštancie potrebné listinné dôkazy, ktorými potvrdzoval skúmanie bonity žalovaného. Preto tvrdenie, že išlo o nedostatočné skúmanie bonity nepovažoval za správne. Súd prvej inštancie považoval skúmanie bonity žalovaného za nedostatočné, aj napriek predloženiu viacerých dokladov zo strany žalobcu, že skúmaniu bonity došlo. Konštatoval, že súd prvej inštancie bližšie nešpecifikoval, akými inými spôsobmi mal žalobca zisťovať bonitu, nakoľko zákon nestanovuje presné podmienky, teda to, čo sa má rozumieť pod pojmom tzv. konanie s odbornou starostlivosťou, pričom žalobca nemôže skúmať všetky výdavky žalovaného, nemá na to prostriedky. Skúmanie bonity nie je formalistické a dostačujúce. Navrhol, aby súd prvej inštancie rozhodnutie v napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a zaviazže žalovaného na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu 1.inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. a III., ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 21.08.2020 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie pri posudzovaní splnenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ žalobcom zodpovedal všetky otázky, ktoré považoval pre rozhodnutie za podstatné, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových a právnych zisteniach súdu prvej inštancie nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkazuje. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov dospel k záveru, že žalobca nepostupoval dôsledne podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré

sú upravené v § 220 ods. 2 C.s.p. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

13. Podľa čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

14. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

15. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190) posudzoval dodržanie hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti upravenej v článku 8 smernice 2008/48, t.j. preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabilala alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53) (bod 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej).

16. Vzhľadom na vyššie uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie únijské právo a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že bonitu žalovaného náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

17. Žalobca tvrdil a v konaní aj preukazoval, že bonitu klienta zisťoval na základe žiadosti o úveru, výpisu z účtu, informácií zo Sociálnej poisťovne a údajov zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI) a EOS KSI. Z dokumentu „skúmanie bonity žalovaného“ vyplýva, že žalovaný je ženatý, nemá vyživovacie povinnosti, zamestnaný v SR od 06.04.2016, čistý mesačný príjem vo výške 560,- Eur.

18. Žalobca síce zhromaždil o žalovanom isté množstvo informácií, tieto však dostatočne nevyhodnotil. Žalobca si na základe získaných informácií nemohol vytvoriť dostatočný obraz o platobnej schopnosti žalovaného, nakoľko vôbec nepoznal jeho pravidelný mesačný príjem ani výšku jeho výdavkov. Zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy síce vyslovene neustanovoval, že dodávateľ je povinný skúmať aj výdavky žiadateľa o úver, avšak z dikcie: „posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ logicky vyplýva, že s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa

splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovaného splácať dlh zo zmluvy.

19. Takýto spôsob zisťovania bonity klienta možno charakterizovať ako posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa (bez zistenej výšky či samotnej existencie pravidelného mesačného príjmu žalovaného a jeho výdavkov) a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že v konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. 7 ods. 1 ZoSÚ nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.

20. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi vyslovenými Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp.zn. 6Co/171/2016 v zmysle ktorých, cit.: „dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona - Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo postretné dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznatelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“

21. Za daného stavu odvolací súd konštatuje, že záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bez možnosti jeho platného predčasného zosplatnenia je správny. I odvolací súd má za to, že sa jednalo o nedostatočne skúmanie bonity klienta.

22. Iné skutočnosti, správnosť výpočtu súdu prvej inštancie, či výšku zaplatenej istiny žalovaným ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie (3.280,64 Eur) žalobca nenamietal. Preto odvolací súd z tohto pohľadu rozsudok nepreskúmaval.

23. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol vyššie odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a v súvisiacom výroku III., ktorým súd prvej inštancie vyslovil, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému nárok na náhradu trov konania postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalovanému v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli a žalobca úspech nemal. Preto odvolací súd vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.